

Arrest

nr. 340 968 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een verificatie van de paspoorten, vast dat verzoekers een visum van de Franse autoriteiten kregen.

1.2. Op 12 november 2025 verzocht verweerder de Franse autoriteiten om verzoekers, met toepassing van artikel 12.2. of 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.3. De Franse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 12 januari 2026 en dit op grond van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013.

1.4. De gemachtigde van de minister van de Asiel en Migratie nam op 15 januari 2026 ten aanzien van beide verzoekers een overdrachtsbesluit. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 2 februari 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

De beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, die R. M. op 4 februari 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [M.]

voornaam : [R.]

[...]

nationaliteit : Azerbeidzjan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Fitt-Zulte om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 12.01.2026 uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 19.01.2026, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 15.01.2026.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 29.01.2026 geen andere elementen aan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 15.01.2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 29.01.2026 geen andere elementen aan. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegale op het grondgebied

verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezien samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, die R. A. op 4 februari 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [R.]

[...]

nationaliteit : Azerbeidzjan

en haar minderjarige kinderen:

-[M.A.] [...] Azerbeid[z]jan

-[M.M.] [...] Aze[r]beid[z]jan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Fitt-Zulte om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 12.01.2026, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 19.01.2026, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 15.01.2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 29.01.2026 geen andere elementen aan.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 15.01.2026.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 29.01.2026 geen andere elementen aan. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegale op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezien samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.6. Bij arrest 340 950 van 11 februari 2026 verwierp de Raad het verzoek tot schorsing van de overdrachtsbesluiten van 15 januari 2026.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissingen werden genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissingen tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekers zetten uiteen dat zij reeds worden vastgehouden met het oog op de overdracht aan de Franse autoriteiten, zodat de hoogdringendheid van hun vordering vaststaat.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna:

het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Eerst en vooral dient te worden benadrukt dat in de beslissing van de DVZ met betrekking tot [R.A.] geen enkele vermelding wordt gemaakt van haar zwangerschap en medische toestand. Daarentegen wordt in de beslissing van de DVZ betreffende [R.M.] wel gesteld dat hij geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij lijdt aan een ziekte die een terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat zou belemmeren.

Er dient gesteld te worden dat [R.A.] vijf/zes maanden zwanger is. Om medische redenen kan zij geen lange verplaatsingen maken. Zelfs een verplaatsing naar Brussel wordt haar afgeraden.

In dit verband dient te worden verwezen naar artikel 17 van de Dublin III-verordening, op grond waarvan een lidstaat kan beslissen om af te zien van een overdracht indien er sprake is van zwaarwegende humanitaire redenen. Het medisch advies geeft aan dat lange reizen en stress tijdens de zwangerschap moeten worden vermeden, met name tijdens het tweede trimester. Zelfs een reis naar Brussel kan gezondheidsrisico's met zich meebrengen. Een overdracht naar Frankrijk zou derhalve een reëel risico vormen voor de gezondheid van de moeder en het ongeboren kind, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast hebben verzoekers nog twee minderjarige kinderen. Het oudste kind gaat naar school en het jongste naar de crèche.

Artikel 24 van het IVRK benadrukt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging moet zijn.

Verzoekers en hun kinderen hebben intussen sociale, educatieve en medische banden opgebouwd in België. Een terugkeer naar Frankrijk zou hun stabiliteit, de schoolloopbaan van de kinderen en de medische zorg ernstig verstoren.

Een lange en stressvolle reis voor een zwangere vrouw en het verstoren van het leven van jonge kinderen door hen weg te halen uit hun vertrouwde omgeving vormen een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers verwijzen naar het volgende rapport: AIDA Country Report France. <https://asylumineurope.org/reports/country/france/>

Bovendien wensen verzoekers te benadrukken dat de toegang tot medische zorg in Frankrijk zeer complex is.

[...]

(vrije vertaling : Verzoekers om internationale bescherming die de gewone procedure doorlopen, hebben — net zoals andere derdelanders met een inkomen onder een bepaalde grens — toegang tot gezondheidszorg via het Universeel Gezondheidsbeschermingssysteem (PUMA). Sinds januari 2020 geldt de verblijfsvoorwaarde van drie maanden zonder uitzondering voor alle volwassen asielzoekers. Tijdens de eerste drie maanden hebben zij enkel toegang tot dringende en levensnoodzakelijke medische zorg (Dispositif Soins Urgents et Vitaux). Kinderen hebben bij aankomst onmiddellijk toegang tot gezondheidszorg.

Na deze periode van drie maanden kunnen verzoekers om internationale bescherming genieten van het PUMA-stelsel. De aanvraag voor PUMA moet worden ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten (CPAM) van de verblijf- of domiciliëringsplaats. De verzoeker om internationale bescherming moet bewijsstukken voorleggen waaruit blijkt dat hij of zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van drie maanden, dat het verblijf in Frankrijk wettig is, evenals documenten over de burgerlijke staat en het inkomensniveau.

Bijgevolg kunnen verzoekers om internationale bescherming gedurende deze periode geen arts raadplegen zonder kosten, behalve in ziekenhuizen en enkel in geval van nood, wat leidt tot uitstel van medische behandeling. Eveneens kan door de verblijfsvoorwaarde van drie maanden het verplichte medische onderzoek bij intrek in opvangcentra niet worden georganiseerd, is psychologische zorg niet toegankelijk en worden kwetsbaarheidsbeoordelingen bemoeilijkt.

Deze periode van drie maanden zonder volwaardige medische dekking treft ook verzoekers om internationale bescherming die een verblijfsvergunning om medische redenen moeten aanvragen. Zij moeten deze aanvraag immers binnen exact drie maanden indienen (indien zij later aanvragen zonder nieuwe omstandigheden, kan de aanvraag louter op grond van laattijdigheid worden afgewezen). Tijdens deze periode moeten zij informatie over hun medische toestand verstrekken en dus een gezondheidsprofessional raadplegen, wat zonder ziekteverzekering bijzonder moeilijk is.

In een studie die in juli 2023 werd gepubliceerd, meldde de Franse ngo France terre d'asile dat er meerdere factoren aan de basis liggen van de aanzienlijke psychologische nood bij personen in ballingschap. Zowel de betrokkenen zelf als de sociaal-educatieve teams die hen begeleiden, stellen talrijke zorgnoden vast. Tegelijkertijd worden zij geconfronteerd met vele drempels bij de toegang tot geestelijke gezondheidszorg, zoals een gebrek aan kennis over hun rechten en de beschikbare diensten, een onaangepaste organisatie van het gezondheidszorgsysteem, taalbarrières, enzovoort.

Over het algemeen is er een moeilijke toegang tot het openbare zorgsysteem, evenals een ongelijk aanbod van zorg door verenigingen, zowel wat betreft het zorgniveau als de geografische spreiding (stedelijke versus landelijke gebieden). Daarnaast wordt ook gewezen op de quasi volledige afwezigheid van zorgvoorzieningen voor kinderen.

De nationale wetgeving voorziet geen specifieke garanties voor toegang tot zorg inzake geestelijke gezondheid. Verzoekers om internationale bescherming kunnen theoretisch beroep doen op psychiatrische of psychologische begeleiding via hun gezondheidsdekking (AME of PUMA). In de praktijk blijft de toegang echter moeilijk, aangezien veel zorgverleners weigeren niet-Franstalige patiënten te ontvangen wegens een gebrek aan communicatiemiddelen en/of financiële middelen om met tolken te werken.

Slachtoffers van foltering of getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming kunnen terecht bij een beperkt aantal ngo's die gespecialiseerd zijn in de behandeling van dergelijke trauma's. Deze aangepaste zorg wordt onder meer aangeboden door het Centre Primo Levi en Comede in Parijs, Comede en Osiris in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés – Cosi Essor Centre in Lyon en Clermont-Ferrand, Parole Sans Frontière in Straatsburg, Comede in het departement Loire en ten slotte in Guyana, in overzees Frankrijk. Deze gespecialiseerde centra zijn echter te schaars, ongelijk verspreid over het Franse grondgebied en niet in staat om aan de toenemende vraag naar zorg te voldoen.

De moeilijkheden worden nog versterkt door de geografische ligging van sommige opvangcentra, waar de toegang tot gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg meerdere uren verplaatsing kan vergen.

Het algemene gezondheidszorgsysteem is momenteel niet in staat deze aangepaste zorg voor slachtoffers van foltering en politiek geweld op te vangen. Reguliere zorgstructuren kampen met een gebrek aan tijd voor consultaties, onvoldoende middelen voor tolken en een tekort aan opleiding van zorgverleners.)

Verder dient gesteld te worden dat de situatie van personen die naar Frankrijk worden overgedragen complex is wat betreft de toegang tot bijstand.

[...]

(vrije vertaling : De aanvragen van personen die naar Frankrijk worden teruggestuurd op grond van de Dublin III-verordening, worden op dezelfde manier behandeld als alle andere asielaanvragen. Als de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, wordt de aanvraag via de versnelde procedure onderzocht. Als de asielaanvraag al een definitief negatief besluit van de CNDA heeft gekregen, kan de asielzoeker slechts bij OFPRA een heronderzoek aanvragen indien hij of zij nieuw bewijs kan overleggen.

De ondersteuning en bijstand voor Dublin-terugkeerders blijft complex. Het humanitair noodopvangcentrum (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH), beheerd door het Rode Kruis en gevestigd naast luchthaven Roissy – Charles de Gaulle, is bedoeld om mensen die na een rechterlijke beslissing uit de transitzone zijn vrijgelaten juridische en sociale bijstand te bieden. Jarenlang, zonder enige financiering voor deze activiteit, heeft het centrum Dublin-terugkeerders opgevangen bij hun aankomst op de luchthaven. De terugkeerders worden door de politie of de luchthavenservices naar het centrum geleid.

Bij aankomst op de luchthaven geeft de grenspolitie een sauf-conduit (veilig geleidebewijs) af, waarin de prefectuur wordt vermeld waar de verzoeker om internationale bescherming hun aanvraag moeten indienen. Deze prefectuur kan ver van Parijs liggen, bijvoorbeeld in Bretagne. De terugkeerders moeten zelf naar de prefectuur reizen, aangezien geen organisatie of officiële dienst hen ontvangt. Het centrum kan hun vervoer binnen Frankrijk niet bekostigen vanwege een tekort aan middelen.

Wanneer de betrokken prefecturen zich in de omgeving van Parijs bevinden, registreren sommige prefecturen de asielaanvragen van Dublin-terugkeerders niet en verwijzen hen door naar de SPADA. De toegang tot deze platformen is echter erg ingewikkeld, en sommige terugkeerders moeten meerdere weken wachten voordat zij een afspraak krijgen met de organisaties die deze platformen beheren. Andere prefecturen registreren de aanvragen van terugkeerders onmiddellijk en verwijzen hen door naar OFII om

hen een verblijfplaats te vinden. Het PAUH is de enige instantie die Dublin-terugkeerders ontvangt en ondersteunt bij hun aankomst in Frankrijk via Charles de Gaulle. Gezien de systemische moeilijkheden van de oriëntatieplatformen in Parijs en omgeving, wenden meerdere Dublin-terugkeerders zich na het registreren van hun aanvraag tot PAUH om hun asielaanvraagformulier in te vullen of een accommodatie te vinden.

In Lyon is de situatie vergelijkbaar bij de aankomst van terugkeerders op luchthaven Saint-Exupéry. De terugkeerders worden bij aankomst niet ontvangen en niet ondersteund. Zij moeten zich melden bij de SPADA, beheerd door Forum réfugiés, om geregistreerd te worden voordat zij hun aanvraag indienen. Zij ondervinden dezelfde moeilijkheden wat betreft huisvesting als in Parijs.

Wanneer de inkomende overdracht een verzoeker om internationale bescherming betreft die eerder zijn of haar aanvraag had laten vallen en het land had verlaten, wordt een nieuwe aanvraag beschouwd als een subsequent application.

Dublin-terugkeerders ondervinden bovendien aanzienlijke obstakels bij de toegang tot opvangcentra, vergelijkbaar met de problemen waarmee alle verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk te maken hebben bij het verkrijgen van huisvesting. Dit komt doordat er ongeveer 50% minder plaatsen beschikbaar zijn dan nodig is.)

Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt in Frankrijk, bestaan er tal van obstakels.

[...]

(vrije vertaling : In de praktijk hebben verzoekers om internationale bescherming slechts zeer beperkt toegang tot de arbeidsmarkt, vanwege een aantal beperkingen. Voordat zij kunnen werken, moet de aanvrager een tijdelijke werkvergunning hebben aangevraagd en verkregen. Om deze werkvergunning te verkrijgen, moet de verzoeker om internationale bescherming bewijs leveren van een arbeidsaanbieding of een arbeidscontract. De duur van de werkvergunning mag de duur van de verblijfsvergunning die gekoppeld is aan de asielaanvraag niet overschrijden. De werkvergunning kan eventueel worden verlengd. De bevoegde dienst voor deze zaken is de Direction Régionale des Entreprises, de la Concurrence, de la Consommation, du Travail et de l'Emploi (Regionale Directie voor bedrijven, concurrentie, consumptie, arbeid en werkgelegenheid) van het Ministerie van Arbeid.

Daarnaast kunnen verzoekers om internationale bescherming te maken krijgen met meer algemene belemmeringen voor toegang tot werk die alle migranten treffen, zoals taal, diploma's en kwalificaties, afstand tot werk, discriminatie op de arbeidsmarkt, overkwalificatie, uitbuiting op het werk, enzovoort.)

Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening voorziet in de soevereiniteitsclausule, die België toestaat het verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen, zelfs wanneer Frankrijk verantwoordelijk is, indien humanitaire redenen dit vereisen.

De verzoekers hebben twee minderjarige kinderen. Het oudste kind gaat naar school en het jongste naar de crèche. Daarnaast dient te worden verduidelijkt dat R.A. vijf maanden zwanger is. Medische adviezen bevelen aan om lange verplaatsingen en stress tijdens de zwangerschap te vermijden, in het bijzonder tijdens het tweede trimester. Zelfs een verplaatsing naar Brussel kan gezondheidsrisico's met zich meebrengen.

Een overdracht naar Frankrijk zou derhalve een reëel risico vormen voor de gezondheid van de moeder en het ongeboren kind. Een lange en stressvolle reis voor een zwangere vrouw, evenals het ontwortelen van jonge kinderen uit hun vertrouwde omgeving.

Dit maakt dan ook dat de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, schendt iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

DVZ dient aldus zijn onderzoek beter te doen en zijn standpunt beter te motiveren.

De verwerende partij heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, iuncto de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat het voor de effectieve overdracht aan de Franse autoriteiten nodig is om verzoekers zonder verwijl naar de grens van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de ingediende verzoeken om internationale bescherming te doen terugleiden. Verweerder heeft hierbij verduidelijkt dat verzoekers geen gevolg gaven aan de vraag om binnen de hen toegekende termijn van tien dagen vrijwillig gevolg te geven aan de overdrachtsbesluiten die hen werden ter kennis gebracht. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt ook dat verweerder onderzocht of de bepalingen van de artikelen 3 of 8 van het EVRM een belemmering zouden kunnen vormen om een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen. Hij heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat dit niet het geval is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog dat de formele motiveringsplicht werd miskend omdat door verweerder niet nader werd toegelicht waarom hij de gezondheidstoestand van verzoekster en haar ongeboren kind niet als een hinderpaal ziet om de bestreden beslissingen te nemen. Verweerder heeft immers overwogen dat hij in de overdrachtsbesluiten die hij nam reeds aangaf waarom hij van oordeel was dat een vertrek naar Frankrijk verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en dat er geen nieuwe elementen tijdens het gehoor werden aangebracht die zouden nopen tot een bijkomende evaluatie. De Raad stelt ook vast dat in het overdrachtsbesluit dat aan R. A. ter kennis werd gebracht wordt overwogen dat er geen elementen zijn waaruit kan worden afgeleid dat zij niet kan reizen en dat geenszins blijkt dat zij ernstige gezondheidsproblemen heeft die het onmogelijk maken om haar verzoek om internationale bescherming in een andere staat die is gebonden door de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 te laten behandelen. Verweerder heeft daarnaast in de in voorliggende zaak bestreden beslissingen gemotiveerd dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dringend zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn en hij heeft gesteld dat dit in casu niet het geval is.

Waar verzoekers aangeven dat niets wordt gesteld aangaande de ontworteling van hun twee minderjarige kinderen, kan het volstaan te stellen dat geenszins blijkt dat België voor deze kinderen een “*vertrouwde omgeving*” is en hieromtrent dus verdere overwegingen moesten worden voorzien. Deze kinderen zijn geboren in Azerbeidzjan, alwaar zij steeds, tot hun ouders medio 2025 besloten een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hiervoor, via Frankrijk, naar België reisden, verbleven. Verweerder heeft er daarenboven op gewezen dat hij voorrang gaf aan de nood om de gezinseenheid te bestendigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel stellen verzoekers dat door verweerder werd voorbijgegaan aan het feit dat R. A. vijf of zes maanden zwanger is en geen lange verplaatsingen kan maken.

Allereerst moet worden benadrukt dat verzoekers meermaals werden gehoord en in de mogelijkheid werden gesteld om hun situatie toe te lichten en nuttige stukken over te maken en dat niet blijkt dat zij enig stuk aanbrachten waarin wordt aangegeven dat R. A., omwille van haar zwangerschap, in de onmogelijkheid is om te reizen of dat een reis enig gezondheidsrisico inhoudt.

Er wordt niet aangetoond dat het door een gynaecologe op 22 januari 2026 opgestelde attest, dat verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, aan verweerder werd meegedeeld, zodat niet blijkt dat hij in de mogelijkheid was om er rekening mee te houden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in voormeld attest geen melding wordt gemaakt van complicaties of een problematische zwangerschap. In dit attest – dat schijnbaar is opgesteld op vraag van verzoekers om te verhinderen dat zij zich, ingevolge hun verzoek om internationale bescherming, naar Brussel zouden dienen te begeven – wordt enkel vermeld dat R. A. zwanger is en een reis naar Brussel te zwaar is voor haar en

daarom wordt afgeraden. Dit attest laat de Raad niet toe te concluderen dat een korte reis niet mogelijk is of ernstige gezondheidsproblemen kan veroorzaken. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat verweerder, die wel kennis had van het feit dat R. A. zwanger is, een initiatief nam om de verplaatsing die zij zou moeten maken zo beperkt mogelijk te houden. Hij verzocht de Franse autoriteiten immers om de grensleiding via Rekkem te laten gebeuren, waardoor de georganiseerde verplaatsing van verzoekers geen verre of langdurige reis zou impliceren. Rekkem bevindt zich op dertig kilometer van de plaats waar verzoekers verblijven en dit is minder ver dan het ziekenhuis in Ieper dat R. A. schijnbaar wel kan bezoeken. De Franse autoriteiten hebben dit verzoek ingewilligd. Bijgevolg kan de Raad niet besluiten dat de afstand die verzoekers moeten overbruggen indien de bestreden beslissingen worden uitgevoerd hen in een situatie brengt die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers voeren verder nog aan dat de toegang tot medische zorg in Frankrijk zeer complex is. In het citaat uit een verslag dat zij aanbrengen leest de Raad dat verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dadelijk toegang hebben tot dringende en levensnoodzakelijke medische zorg en kinderen dadelijk toegang hebben tot alle gezondheidszorgen, zodat niet kan worden besloten dat het feit dat hun verzoek om internationale bescherming in Frankrijk moet worden behandeld ertoe zou kunnen leiden dat zij worden gefolterd of worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Tevens blijkt ook niet dat verzoekers zich in Frankrijk niet in regel kunnen stellen om, na een periode van drie maanden, volledige gezondheidszorgen te genieten. Evenmin blijkt dat verzoekers' verwijzing naar de regeling om in Frankrijk geestelijke gezondheidszorgen te krijgen nuttig is, nu niet wordt aangetoond dat zij ernstige psychische problemen hebben.

Betreffende de aangevoerde problemen die verzoekers om internationale bescherming die aankomen op een luchthaven in Frankrijk soms ondervinden, moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekers via een luchthaven zullen worden overgebracht. Er wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat de Franse autoriteiten een gezin met kinderen, waarbij de vrouw zwanger is, niet de gepaste opvang en bijstand zullen geven.

Verzoekers geven ook aan van mening te zijn dat er obstakels zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt in Frankrijk maar tonen hiermee niet aan dat de bestreden beslissingen niet verenigbaar zijn met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM of dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd zag.

Het gegeven dat verzoekers hun twee minderjarige kinderen heden de mogelijkheid hebben om naar school of de kinderopvang te gaan houdt niet in dat zij niet samen met hun ouders naar Frankrijk kunnen vertrekken of dat hun belangen ernstig worden geschaad. Er wordt niet aangetoond dat de banden die verzoekers en hun kinderen in België hebben opgebouwd dusdanig zijn dat wanneer deze worden verbroken er kan worden gesproken van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat een beschermenswaardig aspect van hun privé-of gezinsleven ernstig wordt aangetast.

Verzoekers verwijzing naar artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 en de mogelijkheid die verweerder heeft om af te zien van een besluit tot overdracht aan de lidstaat die, volgens de regels van voormelde verordening, verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming is niet ter zake. De bestreden beslissingen zijn immers geen beslissingen waarin wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Er blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij dienstige stukken die hem werden voorgelegd niet bij de besluitvorming heeft betrokken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.3. De toelichtingen die verzoekers verstrekken laten ook niet toe te besluiten dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij eerder gedane toezeggingen of beloften niet heeft gehonoreerd of dat zij niet in de mogelijkheid waren om de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten.

Tot een schending van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden besloten.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. ALLISON,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

G. DE BOECK